

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မြားသုံးဝင်းပင်ခွင်းဘယ်သို့ရွယ်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"စွမ်းရေ"

"လာပြီ.... ကြီးမေ"

ခေါ်သူနှင့် ထူးသူအသံက အချိုးညီလွန်းလှ၏။ ခေါ်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့ အသံက စာစာတက်နေ သလို ထူးလိုက်သူ၏ အသံကလည်း အောင်မြင်သလောက် အမျှင်ကလည်း ရှည်သည် ။ လက်တစ် ဖက်က ထဘီတစ်စကို ကိုင်လျက် ကျန်လက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲခြင်းကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်ပြီး ရပ်စောင့်နေရသော ဒေါ်ခင်သီကြာတော့ စိတ်မရှည်ချင်တော့။

" ဟဲ့ ... ဈေးဝယ်သွားမှာ နော်။ နင့်ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ရှူတင်ကို လိုက်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူး "

" သိပါတယ် ကြီးမေရဲ့ ။ လူငယ်ပဲ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့။ ခုခေတ်က ပုဆိုးနဲ့ တိုက်ပုံ ခေတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဘောင်းဘီလဲနေလို့ ကြာသွားတာ"

သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်လာသော ကောင်လေးကိုကြည့်၍ ဒေါ်ခင်သီ မျက်မှောင်ကြုတ် သွားလေသည် ။ နောင်တစ်ခါ ခြေထောက်မှ ခေါင်းအထိ တစ်ခေါက်ထပ်ကြည့်လေတော့....

" ကြီးမေ"

" ဘာတုန်း "

" သားကို ဘာလို့ အဲဒီလောက်ကြီး ကြည့်နေရတာလဲ။ မမြင်ဖူးတာ ကျလို့ ရှက်တောင် လာပြီ "

ဒူးလေးနှစ်ဖက်စု ပခုံးလေးကျုံ့ပြီး ရှက်သလိုပုံစံလုပ်ပြပေမယ့် စပ်ဖြဖြရုပ်က ဖုံးလို့ ဖိလို့ မရ။ ဒီလောက်ဆို ဒေါ်ခင်သီ သိပါပြီလေ။ သူ ခေါ်တဲ့ စွမ်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ။

" နင် "

" ဘာဖြစ်လို့ လဲ "

ဒေါ်ခင်သီ လက်ညှိုးထိုးရာ လိုက်ကြည့်ပြီး မလုံမလဲဟန်နှင့် မေး တော့.....

" နင် စွမ်း မဟုတ်ဘူး "

" ဟုတ်ပါတယ် ကြီးမေရဲ့ "

" ငါသိတယ် မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်မှာ လဲ စွမ်း "

" ကြီးမေကလည်း ဘာကိုကြည့်ပြီး ဇွတ်ငြင်းနေတာလဲ "

ဒေါ်ခင်သီ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ စွမ်းပါလို့ ပြော နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို မော့ ကြည့်လိုက်၏။ မော့ကြည့်ဆို အရပ်ကြီးက ရှည်တာကိုး။

သူကပဲ သူ မညာသလိုနဲ့ ခေါင်းကိုမော့ထားလိုက်သေးသည် ။

" ဇွဲ "

" ဟာ... ကြီးမေကလည်း "

" ငါ့ကို ဘာမှ ဟာတွေ ကွာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ ဇွဲ။ စွမ်းက စကားပြောရင် ကျွန်တော်လို့ ပြော တာလေ။ သားလို့ ပြောတာက နင်။ လိမ်ချင်ရင်လည်း ပိပိရီရီရှိမှ ပေါ့။ ကျွန်တော်လို့ ပြောတတ်အောင် ကျင့် ဦး။"

ပါးစပ်ကလည်း ပြော၊ လက်ကလည်း မမီမကမ်းနှင့် ခေါင်းကို လှမ်း ခေါက်လေသဖြင့် ဇွဲ ဟီး ခနဲရယ်လေတော့သည် ။

" သွား..... သွား..... နင့်ကို ငါခေါ်မသွားဘူး။"

" သားလိုက်ပို့တော့ရော ဘာဖြစ်သွားမှာ မို့လို့ လဲ ကြီးမေရဲ့ ။ ဈေး သည် တွေက စွမ်းလိုက်ပို့မှ ကြီးမေကို ရောင်းမယ်လို့ ပြောသလား။"

" မပြောပြော.... ပြောပြော။ နင်လိုက်မပို့နဲ့ "

" အလကား ဇီဇာကြောင်နေတာ "

ဒေါ်ခင်သီ ခေါင်းတခါခါနှင့် ဖီဖီခါအောင် ငြင်းလေသည် ။

ဇွဲလိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီကောင်လေးပါရင် ဒေါ်ခင်သီ ဒုက္ခရောက် လွန်းလို့ ပါ။ နောက်ကလူ မှာ ပိုက်ဆံလုံလောက်တာ မလုံလောက်တာ သူ မသိ။ လိုချင်တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုလျှောက်ဝယ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းခိုင်းတာ။

သူ တစ်ခါ ဈေးလိုက်လျှင် တစ်ခါဆိုသလို ဒေါ်ခင်သီ ဒုက္ခများ ပါသ ည် ။ မားကတ်တစ်ခုမှာ သူလိုချင်တဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီမရလို့ အိမ်ပြန် မလိုက်တော့ဘူး တကဲကဲ လုပ်လိုလုပ်။ အရောင်းစာ ရေးမလေးတွေကို တောင်တောင်အီအီတွေ လျှောက်ပြောလို့ ပြော။

ကြာတော့ ပြဿနာတက်မည်စိုး၍ ဒေါ်ခင်သီလက်ကောက်တစ်ကွင်းချွတ်၍ ရွှေဆိုင်မှာ ရောင်းကာ သူလိုချ

င်တာကို ဝယ်ပေးရသည် အထိ ဆိုးတဲ့ ကောင်လေးပါ။

စွမ်းကတော့ သူလိုမဟုတ်ပါ။

တည်တည်ကြည်ကြည်.... အေးအေးဆေးဆေးသမား။

" ကြီးမေ.... ဘာဖြစ်နေတာလဲ "

" စွမ်း... လုပ်ပါဦး။ ဒီမှာ ဇွဲလေ.... ကြီးမေကိုလာလှိမ့်ပြီး ဈေးဝယ် လိုက်မလို့ တဲ့ ။ သူလိုက် ရင် ကြီးမေသွားတော့ဘူး။ သူ့ကို ကြောက်လွန်းလို့ "

စွမ်းက ရှုတည်တည်ကြီးနှင့် ဇွဲကိုကြည့်ကာ....

" ဇွဲ "

" ဟင် "

" မင်းလူကြီးကို အနှောင့်အယှက် မပေးစမ်းပါနဲ့ "

" မနှောင့်ယှက်စေချင်ရင် မင်း ငါ့ကို ပိုက်ဆံပေးလေ။ ငါ့မှာ လက်နဲ့ ခြေထောက်နဲ့ ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် သွားမှာ ပေါ့ "

" ပိုက်ဆံဆိုတာကို မင်း လွယ်လွယ်နဲ့ ရတယ် မှတ်နေသလား ဇွဲ။ လူချင်းအတူတူ သူများ နှာ ခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်မရှူချင်နဲ့ ။ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား။ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ် ပိုက်ဆံ ရအောင် ရှာပေါ့ "

" စွမ်းပြောတာ မှန်တယ် ဇွဲ။ သူများ ဆီ လက်ဖြန့်တောင်းနေမယ့်အစား ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှိ အောင် ရှာပါလား "

နှစ်ဖက်ညှပဟောက်လေတော့ ဇွဲ ဇက်ကလေးပုသွားလေသည် ။ မခံချင်စိတ်ရှိအောင် ပြောပေ မယ့် ဒီကောင်လေးက အမှတ်သည်းခြေ မရှိ

သလို။

" လာ... ကြီးမေ... သွားမယ် "

စွမ်းက ကြီးမေလက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကိုယူ၍ ကားဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။ ကားပေါ်သို့ ရောက်သည် အထိ ဣန္ဒြေက မပျက်သေးပေ။

ကြီးမေ ကားပေါ်ရောက်လို့ စက်နှိုးပြီးကာမှ ဇာတိကို ဖုံးမရပ်ဖိမရ နိုင်စွာ ခနဲ လေချွန် လိုက်လေလျှင်...

" ဟယ် "

" ဟင် "

သူသည် လည်း စွမ်းအစစ် မဟုတ်လေသောကြောင့် ခပ်တည်တည်နှင့် လိမ်ညာမှုအောက်မှာ လူနှစ်ယောက် အငိုက်မိသွားတာကို သဘောကျစွာရယ်လျက် သရော်သလို လေထပ်ချွန်လိုက်သေး ၏။

" ဒါမှ ငါကွ "

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၍ ဇွဲ မခံချင်အောင် လက်မထောင်ပြလိုက်တော့.....

" မင်း... မင်း စွမ်း မဟုတ်ဘဲ။ ဇွဲ... ဇွဲ "

ဇွဲ မနာလိုစွာအော်၍ ပြေးလိုက်ပေမယ့် ကားလေးက ပေါ်တီကိုအောက် မှာ လျှောခနဲပြေး ထွက်သွားလေ၏။ ခြံဝရောက်ခါနီးမှ လှမ်းအော်သွားပုံက အုတ်ခဲကျိုးနှင့် လိုက်ထုချင်စရာ။

" မနာလိုမရှိနဲ့ ဇွဲရေ။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲကွ။ သွားပြီဟေ့။ "

ပြန်လာရင် မင်းအတွက် ပဲကြီးလှော်ဝယ်ခဲ့မယ်သိလား.... ဟား.... ဟား "

ဇွဲမခံချင်အောင် စွဲက စသွားလေသဖြင့် ဇွဲ ဒေါဖောင်းသွားရ၏။ စွဲက ပိပိရီရီနှင့် ကြီးမေကို လိမ်သွားနိုင်ပေမယ့် သူ့မှာ တော့ စကားပြောမှား တာနှင့် ကျန်ခဲ့ရပြီ။

စွမ်းအင်၊ စွဲအား၊ ဇွဲမာန်ဆိုတဲ့ သုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာခြားပြီး မွေးခဲ့သော အမြွှာညီ အစ်ကိုများ ပင်။ သူများ တွေ အမြွှာမွေးတာ နှစ်ယောက် သာ မွေးခဲ့ကြ ပေမယ့် ဇွဲတို့ မေမေ ဒေါ်နှင်းရီက သူများ တွေထက် ထူးကဲစွာ အမြွှာ သားသုံးယောက် မွေးခဲ့၏။

ဒါကြောင့် သားသုံးယောက် လသားလေးတွေ အရွယ်မှာ ကတည်း က ကျန်းမာရေးချူချာပြီး မေမေ ဆုံးသွားခဲ့သည် တဲ့ ။

ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေမို့ ဖေဖေ ဦးခင်ကြည်နှင့် ကြီးမေ ဒေါ်ခင်သီ ထွန်းတို့ က ကလေးသုံး ယောက်စလုံးကို တစ်ယောက်မှ မပျက်စီး မချို့ ယွင်းရအောင် ကျွေးမွေးသုတ်သင်နိုင်ခဲ့၏။

သုံးယောက်စလုံးက ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူကြလေတော့ အခြားသူ မဆိုထားနှင့်။ အိမ်သား များ ပင် ရုတ်တရက် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ မသိပေ။ စရိုက်တွေကိုသာ လှစ်ဟမပြဘူးဆိုရင် ကြီးမေရော သိမှာ တဲ့ လား။

အကြီးဆုံးစွမ်းက စကားပြောလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော်ဟူသော နာမ်စားကိုသုံးပြီး အလတ်စွဲက စွဲလို့ သာပြောတတ်၏။

အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဇွဲက သား။

ဒီ အသုံးအနှုန်းများကိုသာ လူချင်းခွဲလို့ ရအောင် ငယ်ငယ်ကတည်း က ခွဲခြား၍ သင်ကြားပေး ထားသည် ။

"တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်"

" ကဲကွာ "

" ဒုန်း "

ဇွဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသုံးမကျဟု ဒေါသကြီးကာ ကျွန်းတံခါးကြီးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့် ကန်ပစ်လိုက်လျှင်....

" ဇွဲ "

" အဲ....ဗျာ "

ခါးကြီးထောက်၍ သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်နေသော ဖေဖေ။ ဇွဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ရိုကျိုးလိုက်၏။

" ဘာဖြစ်တာလဲ... အဲဒါ "

" ဟို.... အဟင်း.... မတော်တဆ ဝင်တိုက်မိတာပါ ဖေဖေ "

" ဒါဆို မင်းမျက်စိအထူးကုပါရဂူတွေနဲ့ ပြကြည့်လိုက်ဦး "

" ဗျာ "

" ဒီတံခါးကြီးတစ်ခုလုံးကို မမြင်ရအောင် မင်း မျက်စိမှုန်နေပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် မူးနေတာ လား "

" သား မမူးပါဘူး ဖေဖေ။ တံခါးကြီးမူးနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် "

" ဘာကွ "

ဖေဖေကိုကြောက်လို့ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်မှ ပဲ ပိုဆိုးတော့၏။ ဒေါသကြောင့်နီနေသော မျက်နှာကြီးကို ကြည့်ကာ ဇွဲ မျက်နှာချိုသွေးဖို့ ဟဲခနဲရယ်လိုက်လျှင်.....

" ရုပ်ကိုက မျက်နှာပိုးမသေဘူး "

" ပိုးသတ်ဆေးတွေ မှောက်ကျကုန်လို့ မဖျန်းရသေးတာပါ ဖေဖေ "

" ဟေ့ကောင် "

" ဗျာ "

" မင်းငါ့ကို လှောင်နေတာလား "

" မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ။ ရွက်ဖျန်းဆေးတွေ တကယ်မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သီးပင်တွေ ပိုးကိုက်တာပါ "

" တောက်.... ဒီကောင် "

" ဟာ.... ဖေဖေ "

ဦးကြည် ဒေါသတကြီး လက်ရွယ်လိုက်စဉ် ဇွဲက လက်ကာလိုက်ရင်း

.....

" ဟို... ဖေဖေ "

" ဘာလဲ "

" သားမျက်နှာ ဖူးရောင်သွားတာက အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဖေဖေ လက်တွေ နာကုန်ပါ့မယ်။ ဒီတစ်ခါ စာရင်းတို့ ထားလိုက်ပါဦး ဖေဖေ။ နောက်တစ်ခါမှ ပေါင်းပြီးနှစ်ဆတိုး "

ပြောပြောဆိုဆို ဇွဲ ဖခင်ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဦးကြည်မှာ တော့ ရယ်ရတော့မလို၊ လိုက်ပဲ ရိုက်ရတော့မလို။

သားသုံးယောက်ကို အုပ်ချုပ်ရတာ ကျားသုံးကောင် မင်းမူတဲ့ တောကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းရ တာထက် ခက်ခဲနေသည် ။ စွမ်းအတွက်က တော့ စိတ်ပူစရာမလိုပေမယ့် အငယ်နှစ်ကောင်က မျောက် တွေက လက်မြှောက်၊ ဒူးထောက်လို့ ကန်တော့ရမယ့် ကောင်တွေ။

အခန်း(၂)

ကြီးမေနှောက်မှ ကပ်လိုက်လာရတာ နားမချမ်းသာလှပါ။ တဗျစ် တောက်တောက်နှင့် သူ့ကို လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆူလာတာက မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။

စွမ်းထင်ပြီး ငြိမ်သက်လာသမျှ စွဲမှန်းသိတာနှင့် ခေါင်းကို ခေါက်တာလည်း ထူပူနေ၏။ စွဲ ကလည်း လိုက်လာချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

အိမ်မှာ ဖေဖေက တစ်ရန်လေ။ စွဲကို အိပ်ရာထနောက်ကျလို့ ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းနေတာ နားပူ လွန်းလို့ အေးရာအေးကြောင်း လမ်းပေါက်ရှာပြီး ထွက်လာမှ ပဲ ပိုဆိုးနေ၏။

" ဇွဲနဲ့ နင်ကတော့လေ ဘယ်တော့များမှ အပိုးကျိုးမယ် မသိဘူး။ စွမ်းကို အတုယူကြစမ်းပါ ဟယ်။ စွမ်းဆိုရင် သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ သူ အခြေတကျဖြစ်နေပြီ။ နင်တို့ တောင် သူ့ဆီမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ လက်ဖြန့်နေရတာ မဟုတ်လား။ လူချင်းအတူတူ နင်တို့ မရှက်ကြဘူးလား။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြ စမ်းပါဟယ် "

" ကြီးမေကလည်း အလုပ်လုပ်တာပဲ။ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရပါတယ်ဗျာ။ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာက ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းပဲ တင့်တယ်တာ။ စွဲတို့ က ခုမှ ပထမအရွယ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒုတိယအရွယ်ရောက်ရင် စွဲ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်လိုက် "

" ဪ... ဒုတိယအရွယ်ရောက်မှ နင်က စီးပွားရှာမယ်ပေါ့လေ "

" ဒါပေါ့ ကြီးမေရဲ့ "

" ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာရမယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ မြောင်းထဲပစ်ပြီး အပျော်ရှာနေတာ ကရော ဘာပြောမလဲ။ လူကဖြင့် ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ဘဲ အပျော်ရှာပြီး ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်နေတာကျတော့ ဘာပြောမလဲ "

ကြီးမေပြောသမျှ ခေါင်းကုတ်လိုက်၊ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်နှင့် နားထောင်နေသော စွဲ နောက်လာ တဲ့ မောင်ပုလဲ ခိုင်းဝက်ထက် ကဲနေပြီဟု အတွေးနဲ့ ကြီးမေကိုထားခဲ့ပြီး ရှေ့တက်လာခဲ့စဉ်....

" ဟယ် ကိုစွမ်း "

ကိုစွမ်းဟု ခေါ်လိုက်တာကြောင့် လူမှားပြီဆိုတာကို အတပ်သိလိုက်ပြီ။ အလိုက်သင့် လှည့် ကြည့်လိုက်တော့....

အား.... ပါး.... ပါး

လှလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဒါ စွမ်းကောင်မလေးလား။

" ကိုစွမ်းကလည်း ပိုးကိုမြင်တာတောင် ခေါ်ဖော်မရဘူး။ အထာက ပြည့်လို့ "

" ဟို... အဟုတ်.... အဟဲ "

စွဲ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မသိတာကို သိသလို ဘယ်လိုဖောရှောလိုက်ရမလဲ။ နာမည်က ပိုးတဲ့ ။ ပိုးတုံးလုံးလား၊ ပိုးလောက်လမ်းလားတော့ မသိ။ သူသိတာက....

" ပိုးရော ဈေးဝယ်လာတာလား "

" ကိုစွမ်းက လူရိုးပါ ။ ဆေးတွေဘာတွေလည်း သုံးပုံမရပါဘူး "

" ဘာဖြစ်လို့လဲ "

" ကြောင်သွားလို့ လေ။ ဒီဆိုင်က ပိုးတို့ ဆိုင်ပဲဟာ "

သေလိုက်စမ်းဟ.....

" ကိုယ်လာနေကျ ဆိုင်ကိုတောင် မသိရတော့လောက်အောင် ဘာဖြစ်တာလဲ "

ဟုတ်ပြီ။ စွမ်းဆိုတဲ့ ကောင် ဖေဖေဖို့ ၊ ကြီးမေဖို့ ၊ သူတို့ ဖို့ မရိုးရအောင် ဖိနပ်တွေ ပုံစံအမျိုးမျိုး ဆိုက်အမျိုးမျိုးတွေပါလာတာ ဒီဆိုင်ကပဲ ဖြစ်မယ်။

" ဆောရီး.... ကိုယ် ပိုးကို ခင်လို့ စတာပါ "

" အဟင်း.... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုလိုစဖော်ရတာကိုပဲ "

သည် လောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။ ဒီဖိနပ်ဆိုင်ရှင်က ပိုးတဲ့ ။ အိမ်ရောက်မှ ပဲ စွမ်းကို အသေး စိတ်မေးတော့မယ်။ ရှေ့ဆက်လေကြောရှည်နေရင် အမှားတွေ ဝင်လုံးလာတော့မည်။

" ကိုယ်သွားလိုက်ဦးမယ် "

" ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် "

နုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ပြီးမှ ကောင်မလေး သမင်လည်ပြန် ငေးနေမိခဲ့က်....

" စွဲ "

" ဗျာ "

ကြီးမေ ခေါ်သံကြောင့် ကမန်းကတန်း ပြန်အလှည့်တွင် တော့ မထင်မှတ်ဘဲ လူတစ်ဦးနှင့် ဝင် တိုက်မိလေလျှင်....

" အင့် "

" ဟာ "

" အားရို့... သေပါပြီတော် "

တိုက်မိသူကို လှမ်းဆွဲရင်း မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်မိတော့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် နှင့် တရုတ်မကြီး။

အဆီပြန်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးက ရှုံ့မဲ့လို့ နေသဖြင့် အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်နှင့် တွန်းလွှတ်လိုက်မိ ရာ....

" အာရို "

အော်သံကိုကြားသော်လည်း စွဲ လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်ချိုးတည်း လစ်ခဲ့တော့သည် ။

တရုတ်မကြီးနေရာမှာ မိန်းမလှလေး ဆိုရင်တော့ တောင်းပန်စကားတွေကို အမူပိုပိုနဲ့ ရင်ဖို အောင် ကလိခဲ့မည်သာ။ အခုတော့ ဝေးလေကောင်းလေ။ စွမ်း၊ စွဲနှင့် ဇွဲတို့ မတူညီကြတဲ့ အချက်တွေ က ဒါမျိုးမှာ ပထမပဲ ဖြစ်၏။ စွဲဆိုတဲ့ သူက မိန်းကလေးတွေ အပေါ်ဆိုလျှင် ဆက်ဆံရေး မကျဲတတ်ပါ ဘူးလေ။

" အဟက်... ဟက်... ဟက် "

ကလေးငယ်၏ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်သံကြောင့် ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းကဆိုတာ သိလိုက်ပြီ။ စွမ်း ဟန်းဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်သည် တွင်

" စွဲ "

" မြတ်စွာဘုရား "

စွမ်း ဘုရားတ၊လိုက်မိ၏။ တစ်ဖက်က ကြားလိုက်ရတာ ခွဲတဲတဲ ငြုတုတုနှင့် မိန်းကလေးအ သံ။ စွဲ ရှုပ်လိုက်ပြန်ပြီဆိုတာ တန်းသိလိုက်၏။ စွဲတို့ ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။

သူ့အရှုပ်ထုပ်ကလေးထဲ စွမ်း ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပစ်ထည့်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

" ဘာဖြစ်တာလဲ စွဲရဲ့ ။ အိုင်းရစ် အသံကြားတာနဲ့ မိုးကြိုးပစ်တယ် ထင်ပြီး ဘုရားတတာ လား ပြောပါဦး "

" ဒီမှာ "

အသံက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ရယ်....

" ပြောလေ "

" ခင်ဗျားဖုန်းမှားနေပြီ ခင်ဗျာ့ " ဆိုတော့ တစ်ဖက်က ရယ်သည် ။

" စွဲကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တဲ့ ဖုန်းနံပါတ်က မှားစရာလား။ ကျွတ်... ဘယ်လိုလဲ စွဲရဲ့ ။ အိုင်းရစ်ကို အခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ မယှဉ်နဲ့ နော်။ အိုင်းရစ်က ခပ်နံနံ ခပ်အအ မဟုတ်ဘူး ။ ပုံမှားရိုက်ပြီး လှည့်စားမယ်တော့ မကြုံနဲ့ ။ စွဲအသံက အိုင်းရစ်နားထဲမှာ အမြဲတမ်းငြိမ့်ညောင်းနေတာ "

" ကျစ် "

စွမ်း စိတ်ပျက်စွာ စုတ်သပ်လိုက်မိ၏။ စွဲ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်။ ပြန်လာပစေဦး... တွေ့မယ်။

ဒီတရော်ကင်ပွန်းသံကြီးကို သူမို့ နားဇိမ်ခံနေခဲ့တယ်။ စွမ်းတော့ ခ

ကလေးကြားရုံနဲ့ တင် အော့နှလုံးနာချင်သည်။ ။

" ဒီမှာ ... ကျွန်တော် စွဲ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ စွဲရဲ့ အစ်ကို စွမ်းဗျ.... စွမ်း "

" စွမ်း.... ဟုတ်လား "

" ဟုတ်တယ် "

" ဟာ...ဟ "

" ဘာဖြစ်တာလဲဗျ "

" ရိုးနေပါပြီ စွဲရယ်။ ရုပ်ရှင်အိုက်တင်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စွဲလို့ ပြောလိုက်၊ စွမ်းလို့ သရုပ် ဆောင်လိုက်၊ ဇွဲလို့ ကိုယ်ပွားဆင့်လိုက်နဲ့ နာမည်အမျိုးမျိုးပြော မိန်းကလေးတွေ မရိုးတမ်းတွဲနေတာ တို့ မသိဘူးမှတ်လို့ လား။ နောက်ထပ် မိန်းမချောလေးတွေ တွေ့ရင် မြတို့ ၊ တွဲတို့ နာမည်တွေ ပြောင်း ပြီး တွဲဦးမှာ ပဲ မဟုတ်လား "

ဟူး...

စွမ်း စိတ်မောစွာ သက်ပြင်းလုံးကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

ဖြေရှင်းရ ခက်လိုက်ပါဘိ။ စွဲသာ အနားမှာ ရှိနေရင် နားရင်းထအုပ်မိမှာ ကျိန်းသေ။ ခုတော့ သူပဲ ဖြေရှင်းရခက်စွာ ချွေးပြန်နေ၏။

" ခက်လိုက်တာဗျာ "

" ခက်မနေပါနဲ့ ။ ထွက်တွေ့ဖို့ ကိုပဲ စဉ်းစား။ တို့ စွဲ တို့ အိမ်ရှေ့လမ်း ပေါ်မှာ စောင့်နေတယ်။ လာတွေ့နော်။ ထွက်မလာရင် တို့ ဝင်လာမှာ "

" မင်း "

" အိုင်းရစ်က ပြောရင်ပြောသလို လုပ်တတ်တယ်။ ဒါပဲနော် "

"ဟာ...ဟေ့...ဒီမှာ"

ခေါ်လိုက်ပေမယ့် မရတော့။

တစ်ဖက်က ဖုန်းပိတ်သွားလေသဖြင့် စွမ်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ခေါင်းကိုသာ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်မိတော့သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟန်းဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်မိတဲ့ ကိုယ့်လက်ကိုသာ ဓားနှင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်ချင်၏။

"ဟား....ဟား....ဟား ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ အခုမှ မျောက်မီးခဲကို င်မိသလိုဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား စွမ်း။ မင်း အဲဒီလိုဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ ဟား...ဟား...ဟား"

သူ့ကိုလှောင်ပြောင် ရယ်မော၍ ဝင်လာသော ဇွဲကို စိတ်တိုစွာ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့်

လောလောဆယ် စွမ်း သူ့ကိုအားကိုးရတော့မည်သာ။

ဒါကြောင့်....

"မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဇွဲရာ။ မင်းကို အားကိုးပါရစေ။ ငါ့ကို ကူညီပါဦးကွာ... နော်"

"No.... No... ကိုယ့် Feel နဲ့ ကိုယ်နေပါရစေနော်။ သူများ ဇာတ်ရှုပ် ကိုယ်ဆွဲထုတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ"

"ကျစ်"

ခုမှ အားကိုးစရာ မရှိတော့ပြီကောကွယ် ဆိုတာမျိုးပါလား။ ဇွဲက သူနှင့်မဆိုင်ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပင် မျက်ခုံးပင့်၍ ဆိုလေသဖြင့် ဒေါသတော့ဖြစ်ချင်သား။

ဒါပေမဲ့....

စိတ်ကိုလျှော့လိုက်တော့ စွမ်း။ ကိုယ်က ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မကြိုက်သူမို့ ဇွဲကိုပဲ ချော့မော့ခိုင်း ရတော့မည်။ ကောင်မလေးက မသွားရင် တကယ်အိမ်ထဲ ဝင်လာမယ့်ပုံ။

လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့သွားရင် သူပဲအဆူခံရမှာ ။ လူကြီးတွေ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဆို လျှင် သုံးယောက်စလုံးက စွမ်းချည်းပဲသာ။ စွဲနဲ့ ဇွဲက အလိုလိုပျောက်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ အတုက အစစ်ဖြစ်၊ အစစ်က အတုလုပ်၍ အဆူခံခဲ့ရစမြဲက သူ။

" ငါတောင်းပန်ပါတယ် ဇွဲရာ... ကူညီပါနော်။ ကောင်မလေးကို မင်းပဲ စွဲလုပ်ပြီး သွားတွေ့ လိုက်ပါကွာ.... နော်... နော်"

" ဟေ့ကောင်ဖုန်းဝင်လာတာ မင်းဆီကိုနော် ။ မဆိုင်တဲ့ အပေါက် ကလိုင်နဲ့ လာမခေါက် နဲ့ ... ဆောရီးပဲ"

ဒူးလေး တနန့်နန့်လုပ်၍ ဆိုနေသဖြင့် လက်သီးစာ ကျွေးပစ်ချင်စိတ်က ပေါက်သွား၏။

ဒီလိုလုပ်လို့ လည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။

ဇွဲကို ထိုင်ပြီးပဲ ဦးချရတော့မလို။ ကျောသပ်ပြီးပဲ မျက်နှာချိုသွေးရတော့မလို။ ခုမှ တော့ မထူး တော့ပါဘူးလေ။

" လုပ်ပါ ဇွဲရာ။ မင်းကိုငါ အလကားမခိုင်းဘူးကွာ။ ဈေးသုံးဖို့ ပေးမယ် ဘယ်နှယ်လဲ"

သည် လိုကျတော့ ဇွဲတို့ လျှင်သည် ။ ပေါင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထိုင်နေ

သော ခြေတစ်ဖက်ကို ချက်ချင်း ပဲဖြုတ်ချပြီး မျက်နှာက ပြုံးပြီးပြီးနှင့်။

" ဟဲ.... ဟဲ.....ဒီလို ဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ
..... ပြော "

" ငါက အလုပ်အပ်တဲ့ သူ၊ မင်းက အလုပ်လက်ခံတာဆိုတော့ မင်းပဲ
တန်ဖိုးဖြတ်ပါ "

စွမ်း မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပေမယ့် ဇွဲ ရုပ်ကတော့ မချိုချင် မေး
စေ့ကိုပွတ်၍

" ငါ shopping ထွက်မလို့ ကွ။ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းလောက် လိုချင်နေ
တာ "

" ဟေ့ကောင် "

စွမ်း မျက်လုံးကြီးက ကျွတ်ထွက်လှမတတ်ပါပဲ။ တကယ်ဆို ပိုက်ဆံ
တစ်သိန်းက သူ့အတွက် ဘာမှ မဟုတ်ပေ။ ပရမ်းပတာကုန်မှာ အတွက်
တော့ သူ နှမြော၏။ ဒီကောင်တွေက ပိုက်ဆံကို သူတို့ မ ရှာရတိုင်း
သုံးကြဖြုန်းကြတာ။

သူကတော့ ကိုယ်တိုင်ငွေရှာနေရသူမို့ ငွေ၏ တန်ဖိုးကို နားလည်နေ
သည် ။

" မင်းတောင်းတာ မများ ဘူးလား။ လေးငါးသောင်းဆို တော်ရော
ပေါ့ "

" မများ ပါဘူးကွာ။ စွဲနဲ့ တူအောင် သရုပ်ဆောင်ပေးရမှာ လွယ်လို့
လား။ မပေးရင်နေလေ... မသွားရုံပဲ။ ဒီက "မ" ဆိုရင် တစ်ပိသာဝန်
တောင် မ,တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကောင်မလေးဆီသွားရင် အနည်းဆုံး လက်
ကိုချိတ်၊ ပခုံးမှီခံရမှာ ။ ငါက ဒါမျိုးလုပ်တာ ခံချင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး

"

စကားကို ပုံကြီးချဲ့၍ ပြောနေသော ဇွဲကို စွမ်း အမြင်ကတ်သွား၏။
ဒါကြောင့် ရှုတည်တည်နှင့် ကြည့်ကာ

" ကြီးကျယ်လိုက်တာ.... သူကပဲ နားအံထင်နေသေး "

" ကြီးကျယ်ရမယ်လေ... ငါက Simple လေးကို "

" ဪ... မင်းက Simple လေးဆိုတော့ ငါက "ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်"
လုပ်နေတဲ့ ကောင် ပေါ့.... ဟုတ်လား "

" ငါက အဲဒီလိုပြောလို့ လား "

စွမ်း မျက်စောင်းကြီးထိုးလျက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ကော်ရစ်တာကို
လျှောက်၍ ခြံရှေ့သို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည် ။

တွေ့ပါပြီ....

ဝက်ဝွန်းကား အဖြူရောင်ကိုမှီ၍ ရပ်စောင့်နေသော ကောင်မလေး။
သူ့ကိုမြင်တော့ လက်ပြ နေ၏။ စွမ်း ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ဇွဲဆီသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည် ။

" ကဲ.... ဇွဲ "

" ဟင် "

" မင်းတောင်းတဲ့ တစ်သိန်းကို ငါပေးမယ်ကွာ။ ဟိုမှာ တကယ်စောင့်နေတာ.... ထ... သွား တော့ "

စွမ်းက ဇွဲကို ဆွဲထုတ်လေတော့ ဇွဲက လက်ဝါးဖြန့်ကာ...

" လက်ငင်းရှင်း.... အကြွေးက စိတ်မချရဘူး "

"ရတယ် ခဏစောင့်"

စွမ်းမှာ စွဲမွှေးလိုက်တဲ့ ဂြိုဟ်ဝင်လာသဖြင့် ပျာယာခတ်နေ၏။ ဇွဲအဖို့ ကတော့ ကြက်ကန်း ဆန်းအိုးကို တိုးမိတာပေါ့။

"ရော့... ဇွဲ"

"ပြည့်ရဲ့ လား"

"ရေကြည့်ကွာ"

စွမ်း ချပေးတဲ့ တစ်သိန်းအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး

"ညီအစ်ကိုချင်းတော့ တစ်ပတ်မရိုက်လောက်ပါဘူး။ ယုံပါတယ်"

ပိုက်ဆံထပ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပြီး ဇွဲ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လျက် စွမ်းရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့သည် ။

သူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ထဲမှာ စွမ်းက တော်သည် ။ နိုင်ငံခြားနည်းပညာ တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ယူပြီး မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာနှင့် စီးပွားရေးကို ရွပ်ရွပ်ချွန်ချွန် ဝင်လုပ်၏။ အောင်လည်း အောင်မြင်သည် ။

ဇွဲက ပညာရေးမှာ တော့ ထက်မြက်ပါရဲ့ ။ ဆယ်တန်းတုန်းကတည်းက စွမ်းထက် အမှတ်သာ ခဲ့သူ။ ညီအစ်ကိုတွေ မခွဲမခွာ ကျောင်းတက်ရအောင် ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရမည် ဟု ခံယူ၍ ဖေဖေက ဆေးမှတ်ဝင်တဲ့ ဇွဲကို ဆေးတက္ကသိုလ် မတက်ခိုင်းဘဲ စွမ်းနှင့်အတူတူ လိုင်းကို ယူစေ၏။

စွမ်း နိုင်ငံခြားကို ပညာတော်သင်သွားတော့ သူလည်း ပါတာပဲ။ ခက်တာက ပညာတွေ ဘယ် လောက်ပဲတော်တော် အလုပ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိဦးမှ ။

ဇွဲက စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားဘူးဟု ဆိုကာ ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်နေ၏။

တကယ်တမ်း ဖေဖေ အားကိုတာက ဇွဲကို။ ဉာဏ်ကောင်းသလို အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် ကြီးသူမို့ ဇွဲသာ စီးပွားရေးလောကထဲမှာ ခြေချလျှင် စွမ်းထက်တိုးတက်အောင်မြင်မည်လို့ ယုံကြည် နေ၏။ ဇွဲကို စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းတော့.....

" စိတ်မပါဘဲလုပ်ရင် ထင်သလောက် မအောင်မြင်ဘူး။ လုပ်ပြီဆိုရင် သားက အောင်မြင်နေ မှ ။ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေဦး" ဆိုတော့ ဖေဖေ ဒေါသတွေကြီးပြီး ဇွဲကို မျက်နှာသာမပေးတော့ပေ။ မခံချင်စိတ်တွေဖြစ်အောင် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောလိုပြော။ ဇွဲက ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။

အဆိုဆုံးက စွဲ ဆယ်တန်းကို တဘုန်းဘုန်းကျ၍ ဘွဲ့မရ။ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေတာ။ အိမ်မှာ မျက်နှာငယ်ရဆုံးက စွဲပါ။

" ဘာထူးမှာ လဲ.... ဆက်ဖြေခိုင်းလည်း ဆက်ကျနေမှာ ပဲ။ အချိန်ကုန် လူပန်း၊ ထီးဖြူဖိနပ် ပါးပဲ ဖြစ်မှာ " ဆိုပြီး သူ့ပညာအရည်အချင်းကို ဆယ်တန်းနှင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ် တန်းမအောင်ဘဲ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ဇွဲ ပျင်း လာပြီဆို စွဲကို သူနဲ့ ပုံမှားရိုက်ပြီး စွမ်းနဲ့ ထည့်လိုက်တာ။ သိသွားတဲ့ အ ခါ ရှိသလို မသိတဲ့ အခါတွေကလည်း အများကြီး။

" စွဲ... စွဲ....လာတယ်"

" ချိန်းပြီးမှ တော့ လာရတာပေါ့"

"အိုင်းရစ်က မလာဘူးထင်ပြီး စိတ်ပူနေတာ"

ကောင်မလေးက တွေ့လိုက်တာနှင့် သူ့ခါးကိုဖက်လိုက်တာ ဇွဲ တွန့်ခဲ နဲ့ဖြစ်သွား၏။ သူက မိန်းကလေးတွေနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေတတ်သူမဟုတ်တော့.....

"ဘာဖြစ်တာလဲ စွဲရဲ့ ။ ကားပေါ်တက်လေ"

"အင်း... အင်း.... ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"အင်းလျားဘက်ကိုလေ.... သူပဲ ချိန်းထားပြီးတော့"

ဝိုး..... မလွယ်ပါလား။ မီးစင်ကြည့်ကရတော့မှာ ပဲလေ။ ကိုယ်က စွမ်းပေးထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ယူမိပြီးပြီကိုး။

အင်း.... တစ်သိန်း... တစ်သိန်း။ ခါးကိုတော့ဖက်ပြီးသွားပြီ။ ကျန်တာ ဘာတွေစိုက်ရဦးမလဲ။

အခန်း(၃)

" ဟား....ဟား....ဟား....ဟား "

ဇွဲ ပြောပြသမျှကို နားထောင်ပြီး စွဲက အူလိုက်အသည်းလိုက်ပုံစံနှင့် တဟားဟား အော်ရယ် လေသည်။ ဒါကိုပဲ ဇွဲက မကျေနပ်စွာ....

" ဘာရယ်တာလဲ..... မင်းတော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင် "

ဇွဲက ပြောရင်းနှင့် စွဲကို ခေါင်းအုံးနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ စွဲက ခေါင်းအုံးကြီးကို ဆီးဖမ်း၍ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ကာ ရယ်နေဆဲ။

စွမ်းကလည်း သဘောကျဟန်နှင့် ရယ်ကာ....

" ကောင်မလေးက ဖက်တာများ ရှက်စရာလား ဇွဲရာ။ မင်းကလည်း အလိုက်သင့်လေး ပြန် ဖက်ထားလိုက်ရင် အဆင်မပြေဘူးလား "

" အဲဒီလို အဖက်ခံချင်ရင် အစက မင်းသွားပါလား။ ဘာလို့ ငါ့ကိုပို က်ဆံပေးပြီး ကြေးစား လုပ်ခိုင်းလဲ "

" ငါက မင်းလောက်တောင် သတ္တိမရှိလို့ ပေါ့ကွ "

" အဲဒါဆို ငါ့ကိုမလှောင်နဲ့ ။ မင်းဘာသိလို့ လဲ။ ဖက်ရုံတင်ဆို တော် သေးတာပေါ့။ ခုဟာကို ငါ့ပါးကို အီး.....ဟီး.....ဟီ "

ဇွဲက ကြက်သီးထသလို ခေါင်းတွေ ကိုယ်တွေတုန်ခါ၍ ရှုံ့မဲ့ကာ တ အီးအီးလုပ်ပြလေသဖြင့် စွမ်းရော စွဲပါ ရယ်ရလွန်းလို့ မျက်ရည်များ ပင်

ထွက်ကျလာ၏။

"ဘာလဲ.... ပါးကိုရိုက်လွှတ်လိုက်တာလား"

"အဲဒီလိုပါးရိုက်လွှတ်တာထက် နာတယ်ကွ"

"ဟေ... ဘာလုပ်လွှတ်လိုက်လို့ လဲ"

"မွေး...မွေးမွေး ပေးလိုက်တာကွ"

"ဟား.... ဟား"

ဇွဲမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေလေ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်က ရယ်လေလေ။

"ရယ်....ရယ်....သေအောင်ရယ်ကြ၊ ဒီကကောင်မှာ တော့ သူတို့ ဒုက္ခကို ပိုက်ဆံလေး တစ် သိန်းမက်ပြီး ပခုံးပြောင်းထမ်းလိုက်မိပါတယ်။ ရှူးရှူးထွက်ချင် သလိုလို အီးအီးပါချင်သလိုလိုကို ဖြစ်တာ"

"အစမှီလိုပါ ဇွဲရာ။ မင်း တကယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ရင် အဲဒီ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို မင်းက အရင်စပြီး ဖန်တီးမှာ သိလား။ အခု လောလောဆယ် သင်တန်းတက်တာလို့ သဘောထား လိုက်"

"မင်းမှ အပြောကောင်းတယ်"

ဇွဲတစ်ယောက် တစ်ခါသေဖူးလို့ ပျဉ်ဖိုးကို နားလည်သွားပါပြီ။ နောက်တစ်ခါဆို အိုင်းရစ်ဆို တာနှင့် မိုင်းပစ်သမားတွေရဲ့ ခြေတော်ရင်းမှာ ပဲ မီးစွဲလောင်တာခံရပြီး သေပစ်လိုက်တော့မည်။

ခွဲလိုက်တာက တရော်၊ မှီလိုက်တာက ပခုံးပုတ်ပြီး ပြုတ်ကျလုမတတ်။ ဒီကြားထဲ ဟိုတို့ ဒီ ဆိတ် ကြိမ်မှိတ်ပြီး မျိုချလာခဲ့သမျှ စကားလုံးတွေ။ ခုမှ ပဲ အတိုးချ၍ အန်ထုတ်ပစ်ရတာ။

"ငါ... ကောင်မလေးတွေကို တွဲသာတွဲတာ။ လက်ကလေးကို ကိုင်ရုံ

ကလွဲပြီး ဒီထက်ဘာမှ မပိုခဲ့ဘူးကွ။ အိုင်းရစ်နဲ့ က ခုမှ ဇာတ်လမ်းစတာ
။ မင်းပြောပုံအရဆိုရင် ငါလည်း ဝေးဝေးကရှောင်မှ ဖြစ်တော့မယ် ထင်
တယ်"

" အမယ်လေး... ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် အပြတ်ရှင်းပါ မောင်မင်းကြီးသား
ရယ်။ အဲဒီကောင်မ လေးနဲ့ နောက်တစ်ခါဆုံရင်တော့ မင်းနဲ့ ငါ လူချင်း
အမှားမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကြောက်လွန်းလို့ ပါ"

စွဲက တကယ်ပဲ ကြောက်လန့်ဟန်လေးနှင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပဲ စွဲကို
တောင်းပန်စကားဆို လေသည် ။

" စိတ်ချ.... စိတ်ချ... နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူး"

စွဲက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ပြောလိုက်တာမို့ ယုံရမှာ က ခပ်လန့်လန့်ရယ်
။ စွဲ... မွေ့ရာပေါ်သို့ လှဲချ လိုက်ပြီးမှ စွမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ....

" စွမ်း"

" ဆို"

" ပိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

" ဟင်"

စွမ်း မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။

" မင်း... မင်း သူနဲ့ တွေ့လာတာလား"

" ဟုတ်တယ်"

" နာတော့မှာ ပဲ"

" ဘာ"

" ပိုး အထိနာမှာ စိုးလို့ ပြောတာ "

" မင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သတ်လဲ "

" သူငယ်ချင်း "

" သေချာလား "

" ဘုရားစူးကွာ "

" ဟေ့ကောင် "

စွမ်းက ကျိန်ပြတော့ ဇွဲ ခေါင်းထောင်လာသည် ။

" ဘုရားက ဖူးဖို့ ကွ။ စူးဖို့ မဟုတ်ဘူး "

ဇွဲစကားကို ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ဇွဲက သူပြောချင်တာကို ဆက်ပြောသည် ။

" မင်းငါ့ကို ကူညီမှ ဖြစ်မယ် စွမ်း "

" လာပြန်ပြီလား ဇွဲ။ မင်း အခြားမှာ ရှုပ်ချင်သလောက်ရှုပ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ချမ်းသားပေးပါကွာ "

" ဒီတစ်ခါ အပျော် မဟုတ်ဘူး ကွ... အတည် "

" ပြောတာလည်း မင်းပါပဲ "

ဇွဲက နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့ မျက်နှာကို ရှုံ့ပြသည် ။

ဇွဲစကားဆို သူ မယုံ။ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကိုလွမ်းမိုးရဲ့ သီချင်းကို အလယ် ထွင်းပြီး ဆိုပြလိုက်တာ။

ဇွဲကလည်း လူပါးပေမို့....

" မင်းရှုပ်လာပြန်ပြီလား။ အိုင်းရစ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး မနက်ဖြန် ဒုတိ

ယအကြိမ် ဒုက္ခပေးလိုက် မယ်... ဘာမှတ်လဲ"

ဇွဲ သူ့ပါးစပ်ကိုသူ လက်နှင့်ပိတ်၍ " တိတ်ဆိုတိတ်ပါ့မယ်။ နောက် တစ်ခါတော့ ဆုံးမပေးပါ နဲ့ ။ ကြောက်လွန်းလို့ ပါ။ နောက်တစ်ခါဆို ပ ခုံးတစ်ဖက် အိမ်ပြန်ပါမှာ မဟုတ်ဘူး " ဆိုသည့်သဘော ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် လုပ်ပြလေတော့ စွမ်းက စလေသည် ။

" သနားပါတယ်နော်..... ခုမှ ပဲ ကိုရွှေအလေးဖြစ်ရတော့တယ်။ ပို က်ဆံတစ်သိန်းကို မက် တာကိုး"

" တော်စမ်းပါကွာ... ဒီတစ်သိန်းအကြောင်း။ နောက်တစ်ခါဆို ဖျား လောက်တယ်"

ဇွဲကတော့ အိုင်းရစ်ကို တကယ်ကြောက်သွားပုံ ရသည် ။ စွဲက အား ရတယ်ဆိုသော မျက်နှာ ပေးနှင့် ဇွဲကိုကြည့်ကာ ချီးခနဲလေချွန်လေသည် ။

ဒါကိုပင် ဇွဲက မခံနိုင်။

" သေချင်ဆိုး.... သူကတော့ ဝမ်းသာနေတယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်အလှ ည့်ကျရင်တော့ ဘုရားငါး ဆူ တစ်ဆူမကျန် တရမယ်နော်"

" ငါ့ကို အပြစ်မတင်နဲ့ လေ။ မင်းတစ်သိန်းလိုချင်လို့ သွားတာပဲဟာ။ ငါပေးခဲ့တာက မင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး ငါ့ကို မကျိန်နဲ့ "

စွဲ ပြောတာလည်း ဟုတ်နေပြန်သည် ။ စွဲ ချောက်တွန်းခဲ့တာ စွမ်းကို ပဲလေ။ စွမ်းက ကံ ကောင်းထောက်မစွာပဲ ဒုက္ခကို တစ်သိန်းအမ်းပြီး ရောင်းလိုက်တာ။

တကယ်တော့ ပိုက်ဆံမက်တဲ့ သူ့အပြစ်ပါ။

အခုတော့ မဆို ယင်မတောင် အသမ်းမခံဖူးတဲ့ စွဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ခြင်းကိုလည်း ခံရ၊ ဦးဦးဖျားဖျား ပါးကိုလည်း အနမ်းခံရ။ သည် အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်ခုန်ဖို့ ထက် ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ပင် ထနေ၏။

" ကုလားမနိုင်လို့ ရခိုင်ကိုမဲတဲ့ အပြစ်တင် မြားဦးကြီးကို ငါ့ဘက်တော့ လှည့်ချိန်မလာနဲ့ နော်။ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲ"

စွမ်းက ဇွဲ သူ့ဘက်လှည့်၍ ရန်လုပ်မည်စိုးကာ ကြိုတင်၍ စကားနှင့် ကာလေတော့ ဇွဲ ကလေး တစ်ဦးလို အလိုမကျစွာ နှုတ်ခမ်းစူ၍ စွမ်းကို ယောက်ျားမျက်စောင်းကြီးနှင့် ထိုးလေပြီ။

ပြီးမှ

သူရင်ဘက်ကို သူလက်နှင့် တဘုတ်ဘုတ် ပုတ်ကာ....

" ဒီကောင် မိုက်တာပါ။ ဒီကောင် မိုက်တာပါနော်။ ခင်ဗျားတို့ ကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ အမေ ရေ.... အမေ့သားအဖြစ်ကို လာကြည့်လှည့်ပါဦး။ မဆို ယင်မ.... ခြင်မတောင် မသမ်းဖူးတဲ့ အမေ့ သားလူပျို နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးလေ.... ခုတော့အီး.....ဟီး"

" ဟာ ဟေ့ကောငင်"

" ဇွဲ "

ဇွဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို တောက်တီးတောက်တဲ့ စကားတွေအော်၍ အမေ့ကို တပြုံး၊ အီးခနဲ လုပ်တော့ စွမ်းက နားမခံနိုင်သလို မျက်စိကို စုံမှိတ် နားနှစ်ဖက်ကိုလက်နှင့် ပိတ်ထားလေ၏။

ဇွဲကတော့ အထိတ်တလန့် ပုံစံနှင့် ဇွဲပါးစပ်ကို လက်နှင့်အတင်း လိုက်ဖိပိတ်လေသည် ။

" ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့ မျောက်မူးလဲရယ်။ ဖေဖေ ကြားသွားပါ့မယ်။ မင်းမ ကျေနပ်ရင် ငါဘောက် ဆူးနှစ်သောင်း ထပ်ပေးပါ့မယ်။ ပါးစပ်ကို ပိတ် ထားပေးပါ ခင်ဗျာ "

" အု....အု.... အ "

ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည့်ကြားမှ ပင် နှစ်သောင်းဆိုတာနှင့် လက်နှစ် ချောင်းကို ထောင်၍ တကယ်လားဆိုသည့် အမူအရာနှင့် တစ်အု... အု လုပ်နေသေး၏။

ဒါကို....

စွမ်းက အမြင်ကတ်စွာနှင့်....

" စိတ်မကုန်သေးဘူးလား။ အမှတ်ကို မရှိဘူး "

ဖွဲက ဖွဲလက်ကိုတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး....

" ငွေဆိုတာ လူတွေရဲ့ သည်းခြေကြိုက်လေ.... ဟဲ..... ဟဲ "

" ယောက်ျားပိုင်းလုံး.... ငွေဆိုတာနဲ့ တဟဲဟဲ ဒါမျိုးပေါ့။ နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိဆို တာ "

" ထို့... ငါ့ကိုများ နွားနဲ့ နှိုင်းလို့ "

" ဟေ့ကောင်.... မင်းတံတွေးတွေ ငါ့မျက်လုံးထဲ ဝင်ကုန်ပြီ "

" ရှူတင်မှာ မင်းသား မျက်ရည်မကျလို့ အတုသုံးခိုင်းတာလေ "

ဖွဲက ဖွဲမခံချင်အောင် စတော့၊ စွမ်း သူ့မျက်လုံးထဲသို့ ဖွဲ တံတွေးတွေ ဝင်ကုန်သဖြင့် ရွံ့လို့ တဆူ ဆူ။

အခန်းထဲမှာ သုံးယောက်သား ဆူညံပွက်နေတော့၏။

" ဇွဲ... မင်းပါးစပ် ပိတ်တော့ကွာ။ ဒီမှာ စိန်ကောင်း ကျောက်ကောင်း ရောင်းမလို့ "

စွဲက ဇွဲထိုင်နေသည် ကို ရင်ဘတ်ကိုတွန်း၍ လှဲပစ်လိုက်ကာ ခေါင်း ကိုစောင်နှင့် ရစ်ပတ်ထား လိုက်လေ၏။

ဇွဲက ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လုပ်၍ အော်သည် ။ ထို့ကြောင့် စွဲက ပိုက်ဆံ အိတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်၍

" မင်းပါးစပ်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ ပိတ်မှ ရမှာ ။ ရော့... ရော့..... ပိတ်တော့ ကိုငွေခင် "

" စပါးအောင်လို့ ရွှေလာဝယ်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့.... ဟဲ.... ဟဲ "

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဇွဲ ပါးစပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်တော့ ဇွဲ ငြိမ်သွားလေ ၏။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝမ်း လျားမှောက်၍ ပိုက်ဆံကို ရေတွက်နေပုံမှာ အ သည်းယားစွာနှင့် နားရင်းထအုပ်ပစ်ချင်စရာ။

စွဲက စွမ်းအနားသို့ တိုးကပ်သွားပြီး....

" စွမ်း "

" ဘာလဲကွာ "

စွမ်းက ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထူးလေသဖြင့် စွဲက ရယ်လေသည် ။

" ခုနက.... ပိုးကိစ္စလေး ဆက်ရအောင် "

" ဘာမှ ဆက်မနေနဲ့ ။ ပိုးမှာ ရည်းစားရှိတယ် "

" အဲဒီရည်းစားက မင်းလား "

" ကြံကြီးစည်ရာကွာ.... ပိုးက ငါ့သူငယ်ချင်း ဝင်းထိုက်ရဲ့ ရည်းစား။ ငါက ဝင်းထိုက် သင်္ဘောလိုက်နေတုန်း ပိုး အားမငယ်ရအောင် သွားပြီး

အားပေးနေတာ။ အဲဒါကို ပိုးသူငယ်ချင်းတွေ က တစ်မျိုးထင်နေကြတာ
"

" ရိုက်စစ်စရာ မလိုပါလား "

ဒီတစ်ခါတော့ စွမ်း လိမ္မာနေသည် ။ စွဲကို ပိုးအကြောင်း စိတ်ရှည်လ
က်ရှည် ရှင်းပြနေ၏။ စွဲ က ဒါမျိုးဆို ဝါသနာကြီးသူ။

" သွားပါပြီကွာ... နောက်ကောက်ကျသွားပြီ "

စွဲမျက်နှာက တကယ်ဆွေးသွားသလို။

" ငါ သူ့ကို တကယ်ကြွေသွားတာကွ "

" နားခံတွင်း ချဉ် လာပြီကွာ။ ဒီလောက်ဖြစ်လာရင် အဲဒီပိုးကို ငါဖြ
တ်ခုတ်လိုက်မှာ နော် "

" မင်းမှာ အစွမ်းအစရှိလို့ လား "

" စောင့်ကြည့်လေ "

ဇွဲက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလေတော့ စွမ်း ဖြူရပြန်သည် ။ ပိုးကို ဒီ
ကောင် စိတ်မဝင်စားဘူး လို့ ပြောလို့ မရ။

ရည်းစားမထားဖူးတဲ့ ကောင်မို့ အသည်းကွဲမှာ ကို စိုးရိမ်တာပါ။ ပိုး
က ရည်းစားနဲ့ ။

" မင်း ဝဋ်လည်မယ်..... သတိထား။ မင်း တကယ်ချစ်တဲ့ ကောင်မ
လေးနဲ့ တွေ့မှ ငါနဲ့ နှစ်ပါး သွားရမယ်မှတ် "

" ဟဲ.... ဟဲ..... ဒီလိုလုပ်လို့ ရမလား။ ငါကလည်း ငတုံးမှ မဟုတ်
တာ။ ချစ်သူရပြီဆိုတာနဲ့ သတိပေးတားမြစ်ချက်တွေ ထုတ်ပြန်ပြီး မင်း
တို့နဲ့ မတူတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခု လုပ်ထားမှာ ပေါ့။ ဇွဲ ပဲလေ.... ဘယ်

ညံ့ပျံ့မလဲ"

စွဲက ပခုံးတွန့်ပြလျက်.....

" မင်းက ဘာအမှတ်အသား လုပ်ထားမှာ မို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ငါက လည်း မလုပ်နိုင်တာ မရှိဘူး"

" အလွယ်လေး..... မင်းတို့ က ဘိုကေကို သနေတဲ့ ကောင်တွေ။ လူ မမှားနိုင်အောင် ခေါင်း တုံး တုံးထားလိုက်မှာ ပေါ့"

" လူလည်"

" ဟား... ဟား.... ဟား"

စွမ်းကရယ်ရင်း ဇွဲ နှာခေါင်းချွန်ချွန်ကို ချစ်စနိုး ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်၏။

" အား.... နာတယ်"

" အသေလုပ်လိုက်စမ်းပါ"

စွဲက မေတ္တာပို့၏။ တကယ့်ကောင်။ ခေါင်းတုံး တုံးဖို့ ကို သူပဲစဉ်း စားတတ်တယ်။ စွမ်းနဲ့ စွဲမှာ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးခဲ့။ သူပြောသလို ခေါင်းတုံး တုံးဖို့ များ အခုလည်း မစဉ်းစား။ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ပေ။

" ကြည့်လည်း လုပ်ဦး ဇွဲ။ တော်ကြာမှ မင်းချစ်သူ တံတွေးထွေးပြီး မင်းခေါင်းကို အိုးစည် တီးနေမယ်"

" အဲဒီတော့လည်း ချစ်သူတီးတဲ့ ခေါင်း စလောင်းကနေလွှင့်ပြီး က မှာသိအောင် ကြေညာခွင့်ရ တာပေါ့"

" ခွေးကောင်"

" မင်းနဲ့ ညီအစ်ကိုလေ"

စကားအရာနှင့် အနိုင်ယူလို့ မရတော့ စွဲ ဇွဲကို ခေါင်းအုံးနှင့် ဆွဲရိုက်
လေသည်။ ။

စွမ်းကတော့ လက်ပိုက်လျက် ခပ်မိန့်မိန့်ကြီးပဲ ရယ်နေ၏။

"မင်းက.... ဘာရယ်တာလဲ"

"သဘောကျလို့ "

"ခွေးကောင်"

"ဇွဲ ပြောသလိုပဲ"

မြားဦးက စွမ်းဘက်သို့ ဦးလှည့်သွားလေတော့၏။

အခန်း(၄)

"အဆောင်ထဲမှာ ရှိနေကြသော လှပျိုဖြူများ ခင်ဗျား... စာကျက်နေ၍ သော်လည်းကောင်း၊ ရည်းစားအကြောင်းတွေးပြီး ငေးမှိုင့်နေသည် ရှိသော်လည်းကောင်း၊ ထိုလည်းကောင်း လည်း ကောင်းတွေကြားထဲမှ ခေတ္တလေးသည်းခံပြီး အသံသေး၊ အသံကြောင်၊ အသံဂလောင်လေးတွေကို နားဆင်ပေးကြပါ။

အခုချိန်ကစပြီး သီချင်းလေးတွေ သီကုံးဖွဲ့ပြီး တင်ဆက်တော့မှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သရေကွင်း လေးများ ကြိုတင်ကာ ယူဆောင်ထားလို့ ခဲလုံးလေး ကျောက်ခဲလေးများကိုလည်း ကြိုတင်၍ ကောက်ထားနိုင်ကြပါတယ် ခင်ဗျား"

အသံကုန်ဟစ်၍ အော်နေကြသောကြောင့် ဇွန်ပွင့်ခိုင်တစ်ယောက် ငွေပိုးသားကို လှမ်းကြည့် လေသည် ။ ငွေပိုးသားက သီချင်းကြိုက်သူ။ ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း ။ သီချင်းဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်လည်း အမြဲဆိုညည်း နေတတ်သလို သူများ ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လေ့ ရှိ၏။

" ဟင်း.... ပိုးသားတို့ နားသောတဆင်ဖို့ အတွက် ရောက်လာကြပါပြီ။ ကျွဲခလောက်တို့ အဖွဲ့"

ဇွန်ပွင့်က ဤသို့ဆိုလေတော့ ပိုးသား မျက်စောင်းထိုးလေပြီ။

တခိုးခိုး တဒေါင်ဒေါင်နှင့် ည ဘက်ဆို အဆောင်ရှေ့မှာ ဂစ်တာလာတီးသော အဖွဲ့မှန်သမျှကို ဇွန်ပွင့်က မရပ်မနားမြည်နေသော ကျွဲ ခလောက်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ထား၏။

ဒါကို ပိုးသားက မကြိုက်ပေ။

ပိုးသားက အဆောင်ပိုင်ရှင် အပျိုကြီး၏ တူမပါ။ မိဘတွေ ချမ်းသာနေပါလျက်နှင့် အိမ်မှာ မိသားစုတွေများ လို့ စိတ်ရှုပ်တယ်ဟု ဆိုကာ အဒေါ်နှင့် လာနေသူပါ။

" ဇွန်ပွင့်နော်.... ရှင် နားမထောင်ချင်ရင် ဂွမ်းစနဲ့ နားထဲကို ဆို့ပိတ်ထားလိုက်။ အဘွားကြီး လိုတော့ ဗျစ်တီးဗျစ်တောက် မလုပ်နဲ့ "

ပိုးသားက မကျေမနပ်နှင့် ဆိုလေတော့ ဇွန်ပွင့်တခစ်ခစ်ရယ်ကာ သက်ဖူးငုံ၏ ဘေးတွင် ဝင် လှဲရင်း စောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံ လိုက်လေသည်။

" ဇွန်ပွင့် "

" ဟင်.... ဘာလဲ "

" ရှင်.... ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်မအိပ်နဲ့ "

သက်ဖူးငုံ အော်လေတော့ ဇွန်ပွင့် စောင်စလေးကို လှစ်ဟ၍ သက်ဖူးငုံကို ကြည့်ကာ....

" ဘာဖြစ်လို့ လဲ "

" ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ။ ရှင်အိပ်ပျော်သွားရင် ပါးစပ်ကတပြတ်ပြတ်နဲ့ ဘာတွေဝါးမှန်း စားမှန်းမ သိဘူး။ ဒီကြားထဲ သူများ နားရွက်ကိုလည်း ကိုက်ပြီး အိပ်ချင်သေးတယ် "

" ဟဲ....ဟဲ.... အကျင့်ပါနေလို့ ပါ။ သည်းခံပါ ဒကာမလေးရယ်။ ခန္တီ

စဆိုတဲ့ သည်းခံခြင်း တရားကို လက်ကိုင်ထားရင် ဘဝကူးကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဒါမှ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်မှာ "

" နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်မှာ က နောက်မှ ဟေ့။ လောလောဆယ်က အိပ်ရေးပျက်တယ် သိလား"

သက်ဖူးငုံက တဟဲဟဲရယ်ရင်း သူမခါးပေါ်သို့ တင်လာသော ဇွန်ပွင့်၏ ခြေထောက်ကို တွန်း ချလေ၏။

" ဟင်း.... ကြီးကျယ်လိုက်တာ"

ဇွန်ပွင့်က မျက်စောင်းထိုးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားလေ၏။ ပိုးသားကတော့ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ရင်း အဆောင်ရှေ့ကဆိုမည့် သီချင်းသံကို နားစွင့်နေမိသည် ။

ဆိုနေတဲ့ သီချင်းတွေက စိုင်းစိုင်းရဲ့ " တောဂေါ်လီ" တို့ ၊ ထွန်းထွန်း (Example) အဖွဲ့ရဲ့ မငိုပါနဲ့ ကလေးရယ်တို့ သီချင်းတွေ။ အခုထိ တစ်ယောက်မှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိကြသေး။ ဒီကြားထဲ အသံတွေက ကြောင့်သံတွေ၊ ဝမ်းခေါင်းသံတွေက ပါသေး။

နောက်ဆုံး ပိုးသား စိတ်ပျက်စွာနှင့်ပဲ အိပ်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ စောင့်ကိုခြုံလိုက်စဉ်.....

" မျက်လုံးရှေ့မှာ မြင်တိုင်း ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်××× မထင်ပါနဲ့ ။ သူများ အတွက် လှလွန်းသူ တွေလည်း ××× ကိုယ်အမှတ်တမဲ့ပါပဲ××× အားလုံးထဲက မင်းကျတော့ ××× ရေး (ကိုယ်) မျက် တောင်မခတ်ဘဲနဲ့ ××× တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိကြည့် ××× နဖူးကနေ ခြေဖျားထိအောင် ချစ်တယ်××× အသည်းလေးအား စွဲညှို့သူရေ မျက်စိအောက်က ပျောက်မသွားနဲ့ ဦး××× တစ်နေ့ကုန်ထိုင်ပြီးကြည့် ×××

ဒီမျက်စိက အသည်းထဲထိ စီးဝင်×××"

စောင်ကို ဆွဲခြုံတော့မည့် ပိုးသားတစ်ယောက်ခြေထောက်တွေက အလိုလိုထရပ်ပြီးသား ဖြစ် သွားလေသည်။ သီချင်းသံလေးက တကယ့် ကို ဖီး(လ်) ဝင်နေသလိုပင်။ သူ ဘယ်သူလဲ။

သီချင်းဆို အတော်ကောင်းသည်။ ပိုးသား စိတ်ဝင်စားမှုရှိသလို သက်ဖူးငုံတစ်ယောက်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ် လာလေ၏။

" ပိုးသားရေ "

" ဟင် "

" အကုန်လုံးဆိုသွားတဲ့ သူတွေထဲမှာ ဒီတစ်ယောက်က အကောင်းဆုံးပဲကွ။ ဘယ်သူလဲ မသိဘူးနော် "

" ပိုးသားလည်း စိတ်ဝင်စားနေတာ ငုံရဲ့ ။ သူ့အသံက တကယ်ဖီးလ် ဝင်နေတာ။ မဟုတ်မှ လွဲ ရော။ ဒီအဆောင်သူတွေထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကို ရည်ရွယ်ပြီးဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ် "

" ကျန်းသေတာပေါ့... ပိုးသားရယ်။ အဆောင်ရှေ့မှာ လာဆိုနေမှ တော့ တစ်ယောက်ယောက် ကို ရည်ရွယ်ပြီပေါ့ "

ပိုးသား မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပြီး.....

" ဟိုဘက်အခန်းက တစ်ယောက်ကို ရည်ရွယ်ပြီးဆိုတာပဲ ဖြစ်ရမယ် "

" ဘယ်တစ်ယောက်လဲ ပိုးသားရဲ့ "

" သရဖီကျော်လေ.... သူက အရမ်းလှတာပဲဟာ "

ပိုးသားစကားကို လက်မခံသလို သက်ဖူးသက်ငုံက ခါးထောက်ရပ်ရ

င်း မဲ့ပြလေသည်။

" ပိုးသားရယ်... ရှင် သူများ လှတာကိုပဲ ချီးကျူးနေတယ်။ ကိုယ့်ထက် မသာဘူးဆိုတာ သိ နေလျက်နဲ့ "

" ပိုးသားက သူ့လောက်မလှပါဘူး "

" အမလေးတော်.... တို့ မေဂျာမှာ ကွင်းဘွဲ့ပေးထားခဲ့ရတဲ့ သူက သူများ အလှကို အထင်ကြီး နေပြန်ပါပြီ "

" အဲဒါတော့ ငါလည်း ထောက်ခံတယ်ဟေ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ်ချခြင်းသည် မင်္ဂလာတစ် ပါးဆိုတဲ့ အယူဝါဒကို လက်ကိုင်ထားပြီး၊ သူများကိုချီမနေနဲ့ ပိုးသား၊ သရဖီကျော် လှတယ်ဆိုတာ တို့ ပိုးသား ကျကျန်ခဲ့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အလှလောက်ပဲ ရှိတာ "

အိပ်ရာပေါ်မှ ကုန်းထရင်း ထောက်ခံလာသူက ဇွန်ပွင့်ပင်။

"ကဲပါ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်တော့။ သီချင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ သွားကြည့်ရအောင် "

သက်ဖူးငုံ သတိပေးတော့မှ သုံးယောက်သား အလှအယက်ပြေးကာ သီချင်းဆိုနေသော အုပ်စုကို ချောင်းကြည့်ဖြစ်ကြ၏။

" အယ်တော့ "

သုံးယောက်သား ပြိုင်တူရေရွတ်မိကြ၏။

" ကိုစွမ်းပါလား "

" ဟုတ်တယ်နော်.... သူက ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်ပြီး လာဆိုပါလိမ့် "

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပိုးသားက ဇွန်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်၍

" ဇွန်ပွင့်ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေသလား မသိဘူး "

" မဖြစ်နိုင်ဘူး "

သက်ဖူးငုံက လက်ခါပြလေသည် ။ ဇွန်ပွင့်က ခပ်တွေတွေလေး စဉ်း စားဟန်ပြုပြီးမှ ...

" လာမရွှီးမနေနဲ့ ပိုးသား။ ကိုထိုက်နဲ့ ငါချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တာ။ သူ အောင်သွယ်လုပ်ပေးခဲ့တာ ပဲ။ အဲဒီတုန်းက ငါက ချာတိတ်ကလေးပေါ့ ဟာ။ ငါ့အစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ကိုကိုပြန်လာ ရင် အိမ်ကို သူ တို့ ပါလာကြတာ။ နောက်.... ငါနဲ့ လည်း ခင်သွားတာ "

" ဒါဆို ကိုစွမ်းက တို့ တွေထက်ကြီးတာပေါ့ "

" အင်းပေါ့....သူတို့ အဖွဲ့က ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ငါတို့ သုံးခွကို မကြာခဏအလည်လာ ကြတယ်။ ခုတော့ ဘွဲ့တွေရပြီး အလုပ်ကိုယ်စီ ဖြစ်နေကြတော့ အုပ်စုကွဲသွားကြတာပါ "

ဇွန်ပွင့် ရှင်းပြသည် ကို ပိုးသားနှင့် သက်ဖူးငုံက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှင့် နားထောင်နေကြ သည် ။ ထို့နောက်မှ အားလုံး၏ အသံတွေတိတ် ကျသွားတာ " တစ်မိမ့်မိမ့်ကြည့် " သီချင်းဆီသို့ ပြန် လည်၍ အာရုံရောက် သွားကြ၏။

နောက်.... သီချင်းသံလေး ရပ်စဲသွားမှ ပင် ပြန်လည်၍ အသက်ဝင် လာကြပြီး.....

" ကိုစွမ်းက သီချင်းဆိုကောင်းတယ်နော် "

ပိုးသားက ဆိုလေတော့ သက်ဖူးငုံက ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံလေ သည် ။ ဇွန်ပွင့်က ပိုးသား ၏ ပခုံးကို လှမ်းဖက်ရင်း....

" ငါ စဉ်းစားမိပြီ ပိုးသား "

" ဘာလဲ "

ဇွန်ပွင့်က စဉ်းစားမိပြီဆိုသောကြောင့် ပိုးသားရော ငုံပါ ပြိုင်တူပဲ ဇွန်ပွင့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လေတော့ ဇွန်ပွင့်က ပြုံးစေနှင့် ပိုးသားကို အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုပါသော မျက်ဝန်းနှင့် စိုက်ကြည့်လေ သည် ။

ဒါကိုပင် ပိုးသားက စိတ်မလုံ။

" ဘာလဲ.... ရှင့်စကားကို အဲဒီလိုဘရိတ် ဖမ်းမထားနဲ့ လေ "

ဇွန်ပွင့်က ခေါင်းကိုစောင်းငဲ့၍ ပိုးသားကိုယ်လေးကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လေသည် ။ ပိုးသားက ကြောင်အမ်းအမ်းလေးနှင့် သက်ဖူးငုံကို ကြည့်လေတော့ သက်ဖူးငုံက သူမ၏ ခေါင်းကို လက်ညှိုးပြန် ထိုးပြပြီး လက်ခါပြလေ၏။ ဦးနှောက်မကောင်းဘူး ဆိုသည့်သဘော။

" မဟုတ်မှ တည့်တည့်တိုးရော။ ကိုစွမ်း စိတ်ဝင်စားနေတာ ပိုးသား ပဲဖြစ်ရမယ် "

" အို... မဟုတ်တာ "

ပိုးသား ရှက်စနိုးလေးပြီးကာ ငြင်းလေသည် ။

" ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာ လဲ။ မနေ့က ကျုပ်ဆီကို ကိုစွမ်းလာသေးတယ် သိလား "

" သိသားပဲ.... ကိုထိုက်ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ရှင့်ဆီ ကိုလာပို့တာ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ "

" ဆိုင်တာပေါ့... ပြန်ခါနီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်ပြီး ပိုးသားရော မမြင်ပါလားတဲ့ ။ မေးတယ် ဆိုမှ တော့ မျက်နှာလေးကို မြင်ချင်လို့ ပေါ့

တဲ့ "

" အဲဒါ ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ ငုံနဲ့ လည်း အဆောင်ရှေ့မှာ တွေ့တယ်။ သူက ထူးထူးခြားခြား စကားတစ်ခွန်းပေးသွားတယ် "

" ဘာတဲ့ လဲ "

သည် လိုကျပြန်တော့လည်း ကိုစွမ်း ဘာမေးလဲဆိုတာကို ပိုးသား သိချင်လာပြန်၏။

" အစကတော့ ငုံ့ကို ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ။ ဘာညာပေါ့။ နောက်မှ ငုံစိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးပါရစေတဲ့ ။ ရုတ်တရက် သူ့အဲဒီလိုပြောတော့ ငုံတောင်မှ ရင်ခုန်မိသွား သေးတယ်..... ဟဲ...ဟဲ "

သက်ဖူးငုံက အမှန်ကိုဝန်ခံ၍ စပ်ဖြဖြနှင့် ရယ်လေသည် ။ အဲဒီတုန်းက ငုံ သူမကို ကိုစွမ်းများ စိတ်ဝင်စားနေသလားဟု တွေးထင်၍ ရင်ခုန်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ။

" နောက်တော့မှ ငွေပိုးသားမှာ တော့ ရည်းစားရှိသလားတဲ့ ။ အဟီး.... ကိုယ်မဟုတ်တော့ ကြွေသွားတာပဲ "

ငုံသည် နောက်မှ ပိုးသားဘက်သို့ ဦးလှည့်လာသော ကိုစွမ်းစကားကို ကြားလိုက်ရတော့မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အထင်ကြီးမိခဲ့သည့်သူမအဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိကာ ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်လေသည် ။

" ပြန်ပါဦးမယ်.... ပြန်ဦးမယ် နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ် "

သုံးယောက်သားစကားကောင်းနေခိုက် အဆောင်ရှေ့မှ အုပ်စုလိုက် နှုတ်ခွန်းဆက်သီချင်းသံ ကြောင့် မျက်ဝန်းသုံးစုံက အဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည် ။

" သူတို့ ပြန်တော့မယ် ထင်တယ် "

ဂစ်တာကိုထမ်း၍ ကောင်လေးအုပ်စု ပြန်သွားကြပြီး နောက်ဆုံး အော်သွားကြသည် မှာ

" ငွေပိုးသာရေ မနက်ဖြန်လည်း လာခဲ့ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ဆုချီးမြှင့်ဖို့ အတွက် လေးခွနဲ့ လေးသီးသာဆောင်ထားကြပါ ခင်ဗျား "

ကိုစွမ်းအသံမဟုတ်သော အသံတစ်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ထွက် လာလေတော့ ဘယ့်နှယ် လဲဟူသော သဘောဆောင်သည့် အကြည့် တွေက ပိုးသား၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ကျရောက် လာလေတော့ ၏။

အခန်း(၅)

"ကြီးမေ"

ခေါ်သံကြောင့် ဒေါ်ခင်သီ ပန်းကန်ဆေးနေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လေ၏။
" ရုတ်တရက် ဘယ်သူ မှန်း မသိသေးသဖြင့် ဒေါ်ခင်သီ
ရှုတည်တည်ကြီး လုပ်နေဆဲ။

ပုံစံကတော့ စွမ်းများ ဖြစ်နေမလား မသိ။ ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြားပဲ ပု
ဆိုးတွေ ဘာတွေ ဝတ် လို့ ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး
ဘောင်းဘီတွေပဲ ဝတ်တတ်ကြသည် ။

စွမ်းဝတ်သည့်အရောင်ကို လူခွဲလို့ မရအောင် စွဲနှင့်ခွဲက လိုက်ဝယ်၍
ဝတ်သည် ။ ဒါကြောင့် စွဲနှင့်ခွဲမှာ က အဝတ်တွေပေါ၏။ သူတို့ စိတ်ကြို
က်ကိုလည်း ဝယ်ဝတ်တတ်သလို စွမ်းဝတ်သည့် အဝတ်တွေကိုလည်း
တူအောင် လိုက်ဝယ်ဝတ်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် စွမ်းခမျာမှာ စွဲနှင့်ခွဲဝတ်သည့် အဝတ်တွေနှင့် အဆင်ကွဲ
သည့် ဝတ်စုံဟူ၍ မရှိသ လောက် ရှားပါလှသည် ။

" ကျွန်တော် စွမ်းပါ ကြီးမေရဲ့ "

" သိဘူးလေဟယ်... ကြီးမေမှ လူမခွဲတတ်တာပဲဟာ။ ဒီနေ့
ထူးထူးခြားခြား မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်လို့ ပါလား"

" ဒီလိုမဝတ်လို့ မရတော့ဘူးလေ ကြီးမေရဲ့ ။ ကျွန်တော်ဝယ်သမျှ လိုက်ဝယ်ပြီး ကျွန်တော် ဝတ်သမျှ ဟိုကောင်တွေက လိုက်ဝတ်နေတော့ လူခွဲလို့ ရအောင် သူတို့ စိတ်မဝင်စားတဲ့ ဟောဒီပုံတုံး ကြီးကိုပဲ နောက် ဆုံးမှာ ရွေးဝတ်ရတော့တာပေါ့ ကြီးမေရယ် "

စွမ်းသည် သည် လိုပုဆိုးဝတ်ရတာကိုပဲ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလိုဟန်နှင့် မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ပြောနေသဖြင့် ဒေါ်ခင်သီ တူတော်မောင်ကို က ရုဏာသက်သွားရလေ၏။

" ဒီလိုဝတ်တော့လည်း သားကြီးနဲ့ လိုက်ဖက်ပါတယ်ကွယ်။ ဘာပဲဝတ်ဝတ် သားတို့ က ချော ပြီးသားဆိုတော့ ဒီလိုပုံစံလေးနဲ့ လည်း ကြည့် ကောင်းတာပါပဲ "

စွမ်းသည် အဆင်သင့်ပြင်ထားသော ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူ၍ ငုံ့သောက်လိုက်စဉ်....

" ဟဲ့... ဟဲ့....စွမ်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ကြီးမေ ယူလာခဲ့ပေးမယ်လေ။ ဧည့်ခန်းထဲကနေ စောင့်နေရောပေါ့ "

" နေပါစေတော့ ကြီးမေရယ်။ ဒီမှာ ပဲ သောက်သွားလိုက်တော့မယ်။ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီက စာရင်း ဇယားတွေ စစ်ဆေးရဦးမယ်။ အဲဒါကြောင့် စောစောသွားရမယ် ကြီးမေ။ အချိန်နောက်ကျနေမှာ စိုး လို့ "

ဒေါ်ခင်သီတစ်ယောက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေ၏။ စွမ်းခမျာမှာ သူများ တွေ လွတ်လွတ် လပ်လပ် သွားလာပျော်ရွှင်နေချိန်မှာ သူက ဖခင်၏ တာဝန်ကို ပခုံးထမ်းလွှဲပြောင်း၍ ဆောင်ရွက်နေရသဖြင့် ပျော်ဖို့ ပါးဖို့ အချိန်မရပေ။

ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ အသုံးမကျ....

တစ်ယောက်က ဆယ်တန်းပင် မအောင်သလို စီးပွားရေး လုပ်ဖို့ ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပေ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ လတ်လျား လတ်လျားလုပ်နေရတာနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်နေ၏။ ဟိုတစ်ယောက် ကျပြန်တော့ ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့သာရခဲ့တယ်။ မိဘလုပ်ငန်းကို ကူညီဖို့ များ လေသံတောင် မဟာ။ သူ လည်း ဘာထူးလဲ။ ဝေလေလေလုပ်၍ သာ အချိန်ကုန်နေသည် ။

" မင်းကိုကြည့်ပြီး ကြီးမေ စိတ်ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို မင်းဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားတော့မှာ လား.... စွမ်း"

ဒေါ်ခင်သီ စိတ်မသက်သာစွာ ဆိုလေတော့ စွမ်းက ကြီးမေကို မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလေသည် ။

" လွှတ်မထားလို့ ကျွန်..... ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ကြီးမေရဲ့ ။ ရိုက်ပြီးဆုံးမရမယ့် အရွယ်တွေမှ မဟုတ်တာ"

" ကုမ္ပဏီကို ခေါ်သွားရင် ကူလုပ်ခိုင်းပေါ့။ အလုပ်ကိစ္စတွေ သူတို့ ကိုနားလည်အောင် သင်ပြ လေကွယ်။ သူတို့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေသွားကြမှာ မှ မဟုတ်တာ"

အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြရမှာ ။ အဲဒီအခါကျမှ ဟိုမ လုပ်တတ်၊ ဒီမကိုင်တတ်ဖြစ်ရင် ကြီးမေတို့ သားကြီးတို့ ခေါင်းပဲ လာထိဦးမှာ

" သူတို့ ဒီလောက်အထိတော့ မဆိုးနိုင်ပါဘူး ကြီးမေရယ်။ သူတို့ မှာလည်း သူတို့ အစွမ်းအစနဲ့ သူတို့ တော့ ရှိကြပါတယ်။ အချိန်တန်ရင်တော့ သူ့ဉာဏ်စွမ်းနဲ့ သူ အလုပ်တစ်ခုစီတော့ လုပ်ကြမှာ ပါ။ ဟိုကောင် ဇွဲဆိုရင် သူက အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မဲ့ကောင်ပဲဟာ။ သူ့အတွက်က ဘာပူစ

ရာရှိလို့ လဲ"

စွမ်း ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို မိုးတိုးမတ်တတ်မှ နေ စားသောက်ပြီး တစ်ရှူးစလေးနှင့်ပါးစပ်ကို သုတ်လေတော့....

" သားကြီး "

" ဗျာ "

" ဒီနေ့ ထမင်းချိုင့်ယူဦးမှာ လား "

စွမ်းက သူများ တွေလို ပိုက်ဆံကို အပိုမဖြုန်းတတ်ပါ။ ထမင်းကို အပြင်မှာ စားလေ့ မရှိ။ တစ် ခါတစ်ရံမှ သာ မလွဲမသွေ စားတတ်တာ။ ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းထက် ကြီးမေလက်ရာကို ပို၍ နှစ် သက်သည် ဟု ဆိုသောကြောင့် ဒေါ်ခင်သီ မေးရခြင်းပါ။

" ဒီနေ့ အပြင်မှာ ပဲ စားလိုက်တော့မယ် ကြီးမေ။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထား တာလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါ ကြီးမေဆီမှာ ပိုက် ဆံနည်းနည်း တောင်းမလို့ "

" ကြီးမေ အခန်းထဲမှာ ဝင်ယူသွား လိုက်လေ။ ခေါင်းအုံးအောက်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဗီရို သော့ရှိတယ် "

စွမ်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက် သွားလေသည် ။ ဒေါ်ခင်သီ ကတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေအတွက် ကော်ဖီပန်းကန်နှင့် မုန့်များကို စတီးလင်ဗန်းလေးထဲသို့ထည့်၍ ဧည့် ခန်းထဲသို့ ယူဆောင်လာခဲ့သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲက ဆိုဖာပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသော စွမ်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ အံ့ဩ မှ င်သက်သွားရပြန်သည် ။

" အလိုတော် "

" ဟင်.... ဘာလဲ ကြီးမေ "

" စောစောကတော့ အချိန်မရလို့ ဆိုပြီး ကသောကမျောနဲ့ ကော်ဖီ
သောက်သွားပြီး ခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေတယ် "

" ဗျာ.... ကြီးမေ... ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ "

ဒေါ်ခင်သီ မျက်စိလည်ရပြန်ချေပြီ။

" မင်းကိုပြောတာပေါ့။ ဒီအနားမှာ မင်းအပြင်ဘယ်သူရှိသေးလို့ လဲ "

" ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ကော်ဖီသောက်ရသေးလို့ လဲ ကြီးမေရဲ့ ။
ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး ဗျာ။ ကျွန်တော်က စွမ်းလေ "

" ဟုတ်ပါပြီ.... ကိုစွမ်းရယ်။ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် နဲ့ ချိန်းထားလို့
ဆိုပြီး နောက်ကျမှာ စိုးလို့ လေး ဘာလေးနဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲကို ကော်ဖီဝင်
သောက်သွားတာလည်း ဒီပုဆိုးအစိမ်းကွက်၊ ဒီအင်္ကျီ အဖြူ လက်ရှည်နဲ့
ဒီစွမ်းပါပဲ "

" ဟောဗျာ "

စွမ်း မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ကုတ်မိတော့
၏။ အမှန်စင်စစ်မှာ စွမ်းက နောက်ကျနေသည် ။

" ကြီးမေတော့ တစ်ပတ်ချခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ မီးဖိုချောင်ထဲကို စည်းမဲ့
ကမ်းမဲ့ ကော်ဖီဝင် သောက်တာတို့ ၊ ထမင်းဝင်စားတာတို့ ကို စွဲနဲ့ ဇွဲက
လွဲရင် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက ဝင်ခဲ့ဖူးလို့ လဲ "

သည် တစ်ခါသည် လည်း စွမ်းမဟုတ်ပါ။ ယခု ပြောနေသည် က
စွဲဖြစ်နေတာကြောင့် ဇွဲ သူ့ ထက်လက်ဦးသွားပြီမို့ စိတ်ပျက်စွာပဲ ဆိုဖာ

ကို မှီချလိုက်တော့၏။

ဒီတစ်ခါ ဇွဲက သူ့ထက် ဝိရိယပိုကောင်းသွားပြီ။ သူ့မှာ သာ အိပ်မက် ထဲ ငွေပိုးသားနှင့် ကြည် နူးနေရသဖြင့် အိပ်ရာထနောက်ကျခဲ့ရတာ။ စွမ်း သူ့ကို ညာခဲ့တာတွေ သူသိခဲ့ပြီ။

ငွေပိုးသားမှာ ဘာရည်းစားမှ မရှိပေ။ ဝင်းထိုက်ဆိုတာ တကယ် တော့ ဇွန်ပွင့်ခိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ရည်းစားတဲ့ ။ စွမ်း ဘာလို့ ညာ တာလဲ။ စွဲ မကျေနပ်ပေ။

ငွေပိုးသားရေ.....

မင်းအတွက်နဲ့ ဒီတစ်ရက်အဖို့ တော့ ကိုယ်ရေပြတ်ပြီ အချစ်ရေ။ ဒါ တွေကို မင်းလေးသိစေချင် လိုက်တာ။

" ကြီးမေ..... ထမင်းချိုင့် ပြင်ပြီးပြီလား။ ဒီနေ့ တစ်ခါတည်းပဲ ယူသွားလိုက်တော့မယ်"

" ဘုရားရေ"

ဒေါ်ခင်သီ မျက်လုံးပြူးကာ ဘုရားသာ တ,လိုက်မိတော့သည် ။ ဘယ်စွမ်းကများ သူမကို အ စွမ်းထက်ထက်နဲ့ လှည့်စားနေပြီလဲ မသိတော့ ။ စွမ်းတွေ ပေါလွန်းလို့ ဦးနှောက်တွေပင် ချာချာလည် ရတော့မည်။

ဘယ်သူက စွမ်း၊ ဘယ်သူက ဖိုးချစ်၊ ဘယ်သူက ဟန်ဇာမိုးဝင်းတွေ လည်း မသိနိုင်တော့။ အားလုံးက စွမ်းချည်းပဲဖြစ်နေတော့ ကြာရင် ဒီစွမ်းတွေကြားမှာ ဒေါ်ခင်သီ ရူးမလား မပြောတတ် တော့။

" ကြီးမေ... သတိထား။ လာပြန်ပြီ စွမ်းတစ်ယောက်။ ကျွန်တော် တော့ ရူးချင် လာပြီဗျာ။ သူ ဇွဲတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စွဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြီးမေ ကျွန်တော့်အမူအရာတွေသုံးပြီး ကြီးမေကို ယုတ္တိနဲ့ ညာ ဦးမယ် ထင်

တယ်"

သူခိုးက လူပြန်ဟစ်လို့ ။ စွဲ သရုပ်ဆောင်ပီပြင်စွာနှင့် တကယ့်စိတ်ပျက်ဟန် ဂိုက်ဖမ်းကာ ကြီး မေကို ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောလိုက်သည် ။ ကြီးမေကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။

စွမ်းကိုတစ်လှည့် စွဲကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ ဘယ်သူက စွမ်းအစစ်ဆိုတာ ဝေခွဲနေပုံရသည် ။ စွမ်းက စွဲကို မြင်တော့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့်သာ လျှောက် လာပြီး စွဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည် ။

" ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကိုပဲ ရွေးရွေး မင်းတို့ ပေးတဲ့ ဒုက္ခဘေးက မလွတ်ကင်းပါလား စွဲရာ။ ကြာ ရင် ငါတော့ နွားသားရေပြားကို ဆေးဆိုးပြီး ဝတ်ရလိမ့်မယ်"

စွမ်းက စိတ်ပျက်စွာ ဆိုလိုက်သည် ကိုပင် စွဲက ရှုတည်တည်ပြန်ကြည့်ရင်း သူသာ စွမ်းအစစ် အဖြစ်နဲ့ ပြန်ပြောသည် က...

" ငါ့ကို စွဲလို့ ခေါ်ပုံထောက်တော့ မင်းစွဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ငါ့ကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်ကြပါနဲ့ "

" ဘာကွ "

" တော်ပြီ... မင်းတို့ နဲ့ ငါစကားမပြောချင်တော့ဘူး။ ကြီးမေ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းချိုင့်ပေး ကျွန်တော် သွားတော့မယ်"

စွဲက အတည်ပေါက်နှင့်ဆိုပြန်တော့ စွမ်း ဒေါကန်စွာ ထရပ်လိုက်၏ ။ စွဲကလည်း သူ့လိုပဲ ဒေါ သတွေဖြစ်ပြ။

" ဟွန်း.... ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန် ပြန်ဟပ်နေတာက ခက်တယ်"

" စွဲ.... မင်း "

" ကဲ... တော်ကြပါတော့။ ရန်တော့ မဖြစ်ကြပါနဲ့ ။ ထမင်းချိုင့် ထည့်ပေးမယ်။ ယူချင်တဲ့ သူ ယူပြီး စားချင်တဲ့ သူသာ စားကြတော့ "

" မထည့်နဲ့ တော့ ကြီးမေ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ဆိုင်မှာ ပဲ ဖြစ်သလိုစားလိုက်တော့မယ် "

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားမိသောကားသော့ကို ကောက်ယူကာ စွဲထွက်သွား လေတော့၏။

" ဟာ...ဟေ့.... ဟေ့ကောင်.... ကားသော့တော့ ယူမသွားနဲ့ ကွာ။ စွဲ.... စွဲ.... ကားသော့ပြန် ပေးခဲ့ "

စွဲက လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပေ။ စွမ်းမှာ ကားသော့လိုက်တောင်းသော်လည်း ကားပေါ်သို့ တက်၍ မောင်းထွက်သွားလိုက်တာ လေတောင် ချွန်သွားလိုက်သေးရဲ့ ။

" တောက် "

စွမ်းမှာ တောက်ခေါက်၍ သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ ကဲ... ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်း လိုက်ပါသလဲလို့ ။

" ကဲ.... ကိုစွမ်း... ဘယ်စွမ်းကစစ်ပြီး ဘယ်စွမ်းက ရေရောနေသလဲတော့ ငါမသိဘူး။ ပထမဆုံးစွမ်းကတော့ ပိုက်ဆံတောင်းလို့ ဗီရိုသော့ပေးလိုက်မိပြီ "

စွမ်း ခေါင်းကိုလေးတွဲစွာ ခါလျက်....

" ခက်တာပဲ ကြီးမေရယ်။ ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုလုံးကို ဦးစီးပြီး လုပ်နေရတဲ့ သူလေ။ ပိုက်ဆံလိုမှာ လား။ ကြီးမေဆီမှာ လက်ဖြန့်ပြီး

တောင်းမှာ တဲ့ လား"

သည် တော့မှ ဒေါ်ခင်သီ စဉ်းစားမိသွားပုံ ရ၏။ သက်ပြင်းလုံးကြီးကို ဟင်းခနဲချလိုက်ကာ...

" ဟုတ်သားပဲ... အဲဒီအချက်ကို ကြီးမေ မစဉ်းစားမိဘူးကွယ်။ ဦးနှောက်တွေလည်း ခြောက် နေပါပြီ"

" ခုမှ တော့ ခြောက်မနေနဲ့ တော့ ကြီးမေ။ တစ်ယောက်က ပိုက်ဆံ ညှာတောင်းသွားပြီ။ နောက် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကားကို ယူသွား လေရဲ့ ။ ကုမ္ပဏီ သွားပြီး ပိုက်ဆံတွေထုတ်သုံးရင် ဒုက္ခ။ ဟိုကလည်း ကျွန်တော်ပဲ ထင်ပြီး ဘာမှ ပြောကြမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်ခင်သီ ရင်ဘက်ဖိ၍ မျက်လုံးပြူးရချေပြီ။

" အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သားကြီး"

" ဘာလုပ်လို့ ရတော့မှာ လဲ ကြီးမေရဲ့ ။ ကျွန်တော်ပဲ ကုမ္ပဏီကို Tax i ငှားပြီး အမြန်လိုက်ရ တာမှာ ပေါ့"

" ဒါဆို ကြီးမေ ထမင်းချိုင့်ထည့်"

စွမ်း ကြီးမေစကားမဆုံးမီ လက်ကာပြရင်း...

" နေပါစေတော့ ကြီးမေ... ထမင်းထက် ကုမ္ပဏီကို အမြန်ရောက်ဖို့ က အရေးကြီးတယ်။ ကျွန်တော် သွားမယ် ကြီးမေ"

" အေး....အေး"

စွမ်း ကိုယ့်ခြေထောက်ကို အရမ်းအားကိုးပြီး Taxi ငှားဖို့ ထွက်ခဲ့ရ တော့သည် ။ Taxi အမြန် ငှားပြီး ကုမ္ပဏီသို့ အမြန်မောင်းခိုင်းရတော့ ၏။ အတော်ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ။

သူတို့ နဲ့ လူမှားခံရရင် စွမ်း ဒုက္ခရောက်လွန်းလို့ သူတို့ နဲ့ လူမမှားနိုင်
အောင် ခေတ်မီလှပတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ရိုးရိုးတုံးတုံး
ပုံစံဝတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ စွမ်း ပုဆိုးနဲ့ ရုပ်
ကော်လာကတုံးဝယ်လာတာကို ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုသိသွားသည် မ
သိ။

သူတို့ သိမှာ စိုး၍ စွမ်းလည်း သိုသိုသိပ်သိပ်နဲ့ ဝှက်ထားခဲ့တာပါ။ ဒီ
လိုတွေ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ စွမ်း ဝယ် လာပြီး ဗီရိုထဲမှာ ပင် မထားခဲ့။ ဖေဖေအ
ခန်းထဲက ဗီရိုထဲမှာ ဖေဖေအဝတ်တွေနဲ့ ရောထားခဲ့တာ လေ။ ဒါလည်း
မရ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့ နဲ့ လူမမှားရအောင် ဘယ်လိုအမှတ်အသား
လုပ်ထားရမလဲဟု တွေးရ တာလည်း အမောပါပဲ။

မောသာမောရတယ်။ စွမ်း ဘာပဲလုပ်လုပ် သူတို့ က ကြုံသိ ကြုံမြင်
နေတာ မခက်ဘူးလား။

" ဟူး "
